

Poslušnosť a dobre Stutki tych mjecz, kotrej su czi mjeli, kotstiz su tedom žiwu byli.

Tak my tež dženpnišchi Džen wot teho Wobrjesanja prjeduujemy, niz tehodla, so bychmy so tež wobrjesacz dali, vschetož to je dokonjane, ale so bychmy pschi tym Wobrjesanju wuknyli Boha poslušacz, kajž Habraham poslušny bje. Dy by pak Krysťus nepschischot, dyrbeli so hišče dženpnišchi Džen dacž wobrjesacz, jeli so zyli so sa Boži Lud kwalicz. Pschetož tudy stej ta sjawna Pschikasnja: Schtuž neje wobrjesany, teho Duscha dyrbi wutupaena bycz se swojeho Luda. Tajka Pschikasnja je njek psches Krysťuža horješjenena, pschetož wona neje dljeje hacž do Krysťuža tracž dyrbjala, (na kotrehož wona tež jeno pokasowasche.) Njek pak je Krysťus nam, jako swojemu Ludu pschikasał, so nebychmy so wobrjesacz, ale chcicz dali, a wjerili, jeli so zemny Bože Džeczi a sbožni bycz.

Ton Herempel, kotryž my steho stareho Wobrjesanja wošmemy, je ton: Boh da nam widzić, kak tornje won swoje Wjezy sapoczne, jeli so jo po našchim Rosomi rožudžimy. Pschetož pola tych hordych Bohanow je to ta najlupišcha a najtornišcha Wjez na Sšwjeczi byla, so je Boh, kotryž ta wječna Mudrosž je, tym Szlowefam tajku Pschikasnju dał, wošebi pak tym starym Ludžom, (kotrejž so jeno wušmecz dyrbinny a wot teho radzi neryczimy.) Pschetož Habraham bjesche tedom hižom džewecz a džewecz džestat Djet staru, jako tajku Pschikasnju dosta. Wot teho tež sem pschindu te schpotarske sle pschimena, kotrej czi Pohansjo tym Židam dawaju, a menuja jich Recutitos, Apellas, to je braschni, nepolni a wobrjesani a tak dale, so bychu jich jeno štym schpotowali.

Alle tak so dyrbi hicz, kajž wascha Lušsz we sajndženym Szenju šlyšchala je.

Schitko, schtož Boh pschikaze, nebudze so nikomu lubicz, ale kojždy budze so ktemu wušmecz, a to sa to najweczje Blasynstwo džeržecz. A sašo, schtož won sakaze, a my sami sa so czinimy, beš jeho Pschikasnje, to dyrbi so jemu lubicz, tak zemny jo radzi mjecz. Alle Boh jo necha czinicž, a tak so ton Rosom sapoczne postorcžicz a pohorshecž, kajž šwjaty Pawol praji, 1. Kor. 1. Pschetož dokelž ton Sšwjet psches šwoju Mudrosž Boha we Božej Mudrosži neposna, lubesche so Bohu psches to torne Prjedowanje sbožnych czinicž, tych kiž na to wjerja.

Schto je tornišcho, dyž ton Rosom rožudžicz dyrbi, a štym šamym najmene psches jene pschindze, hacž so dyrbi we Božim Wotkasanju štym Kljebom to Szjeto Krysťužowe, a štym Winom tu Krej Krysťužowu, (Wodawanju našchich Nječow jysz a picž? Schto budze Kapka Wina a Kusk Kljeba pomhacz? Tak pomyšli ton Rosom a tež nemože hinak myšlicž. Alle Boh jo tehodla nebudze hinak czinicž. Nočze jo ton Rosom wjericz aby horjewšacz, da nech jo wostaji. Tak tež je we šwjatej Sčezenizy, tam budze jene Džeczatko po Krysťužowej Pschikasnju do Wody ponurene aby snej wobkrepene, so by wot Nječow wotnute a steho Kralestwa teho Szerta do teho Kralestwa Božeho postajene bylo. Kak so to hodzi a runa, kak mozesch ty to wjericz, dyž to Sšlowo sazvisch, a zesch jo šRosomom wumjericz a sapschijecz? Pschetož to by derje kwjerenju bylo, dy by ton Nječ jedyn czorny aby czerweny Blak byl, ale dokelž ton Nječ we Wutrobi, we Mosach a Rosžjach tš, da so sda, so budze ta Woda posdšje nuz pschindž a jon wotmucz.

Tak tež bydžische šebi Habraham pomyšlicž moł, jako tu Pschikasnju wot teho Wobrjesanja dosta: Luby, schto dyrbi mi ktej Sbožnoszi pomhacz, so so ja staru Muž dyr-